

ORKDAL MENIGHETSBLAD

Nr. 1

JANUAR 1971

20. årgang

I juleevangeliet fins et uttrykk fra den latinske oversettelsen som det er verd å stanse ved: *factum est* — oversatt med det skjedde: — i de dage da Augustus var keiser, — da de var der, i Betlehem at tiden kom. — —

Det er saktens blitt både betvilt og benektet at juleheretningen er forankret i faktiske forhold, i en historisk virkelighet. *Er* dette noe som er sikkert og sant? Kan det bevises at det hele ikke er et falsum, en illusjon? I en tvilesyk tid, da det settes spørsmålstege ved så

Kanskje visse sider ved julefeiringen nylig kan gi stoff til adskillig ettertanke. Eller *kan* det hende at gudstjeneste og møteopplegg blir en slags forestilling, en presentasjon av noe fastlagt og fastlåst istedet for at noe får skje? *Factum est* — —

Om vi hver for oss og som kristent samfunn faller inn under betegnelsen «falsum» eller «faktum», beror på vår indre holdning til ham som selv var og er det store under og det avgjørende faktum i denne verden, om vi lar Jesus Kristus slippe til og bli det han *er*: Herre og

Falsum eller faktum?

mangt, er dette aktuelt nok for adskillige.

Falsum eller faktum? Troens tale og troens svar faller alltid på sammen med Guds eget, evige ord: FACTUM EST. D.v.s. dette *er* skjedd, dette *har* hendt. Det gjelder både julens, påskens og pinsens innhold. Ikke på evangeliets vegne trenger en bekymre seg om denne spørsmålsstilling.

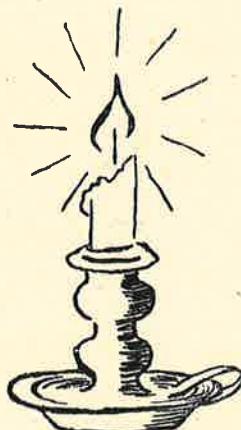
En annen sak er den personlige tro, vår tilegnelse av evangeliet, når det gjelder å ta imot og gi videre frelsens gave. *Der* kan det være grunn til å stille spørsmål og ikke ta det for lett: Fins den mulighet at vi opererer med en slags åndelig ferniss, en kristelig / moralsk fasade der innhold ikke svarer til form?

konge, frelser og forsoner.

Hans ord og tilbud står fast, også i dag. (Joh. 12, 36):

Tro på lyset den stund I har lyset, forat I kan bli lysets barn!

K.

Mot nytt år

*Mitt hjarta, tru med trygge!
På ordet av Guds munn!
På dette berg du byggje;
Det er so god ein grunn!
Um jord og himlar falla,
Guds ord då aldri fell.
I tru på honom kalla!
So stend du som på fjell.*

*So høy kva Jesus segjer,
Og haldt deg til hans ord!
Han byd, og stormen tegjer,
Han stiller sorg på jord.
Ja, tru når Jesus talar,
So skal du under sjå;
Endå i daudens dalar
Du syn på liv skal få.*

Blix. L. rev. 601.

* * *

*Å, Gud, vår hjelp i farne tid,
Vår von du vere skal,
Vårt vern i livsens storm og strid,
Vår heim i øeva all.*

*Før fjella sto der på ditt ord,
Før sola banen fann,
Var du den same Gud så stor,
som aldri brigdast kan.*

*Sjå, tida går som stride flaum
Og tek oss ein i senn,
Vi flyg og gløymest lik ein draum
Som døyr når dagen renn.*

*Å Gud, vår hjelp i farne tid,
Vår von du vere skal.
Ja, ver vår vakt
kvar dag som skrid,
Vår heim i øeva all!*

*J. Watts, overs. J. Smemo.
Fra Salmer for ungdom.*

